

Ahoj Jirko,

dlouho jsem Ti nepsal. Vlastně si pamatuju, kdy to bylo naposledy – v roce 1994 jsem Ti napsal písničku... a před tím, kdysi dávno, jsem Ti poslal pohled z tábora ve Východním Německu. A to je všechno. Ostatně – že jsem Ti dávno nepsal... to je divná formulace, když jsi skoro 15 let takzvaně mrtvý. Racionálně vzato je nesmysl psát někomu, kdo si to nemůže přečíst. Ovšem jednak dělám iracionálních věcí spousty (podle některých lidí jen ty a žádné jiné), jednak nikde není dáno, že se musí komunikovat jen s živými a jen ve třech rozměrech. A když se to vezme kolem a dokola, my takzvaně a zdánlivě *živí* jsme možná mrtví taky, nebo k tomu aspoň zcela bez výjimky míříme. Takže je to jedno.

Nevěřím a nezačal jsem věřit v nějaké převtělování duší, na to jsem moc velký materialista. Možná jsem *materialista* z nouze, protože se mi asi nikdy nepovedlo čemukoli slepě věřit prostě proto, že věřím. Vždycky je tam nějaké to *ale* - ... A tak to na mě asi nějak zbylo nebo co, nijak vědomě jsem si to nevybral. Ale zase se mi moc nezdá, že by prostě nezbylo po člověku vůbec nic; na to jsem zas moc velký snílek. A možná jsem docela jednoduše hloupej... Tak mě napadá, že jeden můj známý, který se taky asi někam *ztratil*, by ze mě možná teď měl radost – protože on vidí mystický a metafyzický zážitek i v čištění zubů nebo vynášení koše... Možná se s tím dobře žije, ale mně to nějak nejde.

Za tu dobu, co tady nejsi, se toho změnilo strašně moc – a v jistém slova smyslu se nemění vůbec nic. Jde o to, jak se na to člověk dívá... asi jako že *potmě je každá kočka černá*, i když za světla je fialová a není to kočka, ale třeba králík s krátkýma ušima nebo ondatra nebo jiná potvora. Já vím, blbý příklad; já jiné neumím. *Jakej pán, takovej krám*. Ale abych se vrátil k těm změnám...

Stárneme. Já si Tě pamatuju jen jako toho kluka, jako dospělého chlapa jsem Tě neviděl a vidět nemohl, nestihl jsem to... překazil to jeden strom ve Hvězdě a provaz, který sis na ten strom uvázal ve chvíli, kterou si ani neumím představit. Já víceméně nestárnou vzhledově (ale to přijde), ale nějak uvnitř – a nějak divně. U mě je všechno *nějak divně*. Třeba se znenadání bojím výšek, i když někdy se přemůžu a někam vysoko vylezu. Neříkám to, oni by se mi určitě smáli, i když na tom vlastně houby záleží. Nebo chodím do lesa, mezi stromy. A ani se moc nedívám, ale čichám... letos jsem si všiml, že některé lesy voní jako voda po holení, kterou používal můj děda, nebo jako stará indulona za tři koruny. No jo, je to praštený, ale říkám si, že tady ani vlastně není co zkazit. Málokdy je co zkazit... vyjma případů, kdy se jediným hnutím prstu dá nadobro zkazit úplně všecko. Problém je jen v tom, že je těžké poznat, co je co.

Jsem asi trochu tlustý. Ale co – někdo je zase plešatý a někdo zblbnul, pokud ovšem nebyl blb odjakživa. Jedněch i druhých (konečniců i třetích) je dost. Někdo zase krade a podvádí, ale protože chodí v obleku a kravatě, ani ho z toho dokonce nikdo nepodezřívá, natož aby ho chytili. Někdo dělá kariéru, aby si něco dokázal. Asi nemá cenu všechny ty změny popisovat, protože je často ani neumím pojmenovat, natož abych jim rozuměl. Jsme teď jiní lidé v jiném světě – ale co jsem chtěl původně říct, než jsem se vůbec pustil do psaní, je to, že asi sotva je ten svět lepší.

Jdu si zahrát. Musím vyměnit struny. Mimochodem – s Tebou jsem hrál a zpíval poprvé v životě před lidmi, jestli si pamatuješ: tehdy na tom školním výletě na konci osmičky. Muselo to znít hrozně, ale nikomu to nevadilo. Já si to pamatuju dobře. Zajímá mě, kdy to třeba bude naposled, protože tahle divná věc mě napadá vždycky, když vezmu do ruky kytaru. Mám jich pět, ale hraju čím dál méně. Další paradox, ale těch je všude tolik, že je nemá cenu o nich ani mluvit, natož je třeba počítat a *řešit*, jak se teď říká.

No nic, já zas napíšu. Nebudu Ti přát, ať se máš dobře a podobné věci, které jsou vlastně v tomhle případě úplně zbytečné, a taky je nemůžu nijak ovlivnit, kdyby náhodou zbytečné nebyly... napíšu jen, že zas napíšu. Možná, protože nechci slibovat něco, co třeba nesplním. Jako jiní mně, jako jiní jiným.

MS# ... (to jsem já, kdybys třeba nevěděl)